

Падіння

—А-а-а-а-а-а-а-а-а-а-а!

Падіння тривало нескінченно довго. Він почувався так, наче хтось відривав від нього шматок за шматком, наче падаючи, він перетворювався на щось інше. Відтак гнівливі і перелякані зойки стихли, і він поринув у якусь дрімоту, втративши всі відчуття; цілісіньку вічність мовчки летів у бездонне провалля порожнечі. Аж ось —

БА-БАХ!!!!

Ох, болить, як же воно болить... Коли біль урешті минув, він, задривавши всім тілом, набрав повні груди повітря. Закашлявся й виплюнув згусток чорного слизу. Той розтікся маслянистою калюшкою. Він трохи полежав, віддихуючись.

Земля була тверда, мов камінь. Він ледве міг поворухнутись. У голові стояв туман, тіло геть обезсиліло. Угорі синіло небо — так яскраво,

аж очі пекли. Він терпіти не міг небесної блакиті й сонячного світла.

Потрібна була допомога. Гукнув свого лейтенанта, Жахливезного Гарґона Ногоруба, але голос застряг у горлі. Спробував іще раз.

«Га-а... Гарґоне, до мене!» — хотів було проревти командирським тоном, та заледве спромігся на тоненький хлоп'ячий писк. Куди подівся понурий, владний голос, який посилав Легіони Жаху на криваві війни і безжалісні грабунки?

Він спробував іще раз — знову пташиний свист. Застогнав і намірився підняти голову, але не зміг. Може, то Шолом Пекельного Воїна знову зсунувся набакир? Коли той сидів не так як треба, шию неприємно стискало.

Помацав рукою — шолома не було. Ні рогів, ні шишкуватих наростів він теж не намацав. Тільки щось схоже на темно-русяву шевелюру на макітрі, не такій уже й великій. А зуби! З ними теж щось сталося — кудись зникли ікла і жовтуваті гострі різці, що наганяли сум'яття і жах. Тепер на його в'язах сиділа людська головешка, одна з тих, що він зазвичай настромлював на залізні шпилі Брами Фатуму, чи тих, які Гарґон чіпляв собі до пояса.

Що взагалі коїться й куди подівся Гарґон?

І то ще не все. Палюче сонячне світло завжди підсмажувало його немертвецьку плоть наче яечню на сковорідці, але тепер звичних опіків від сонцевогню він не відчував. Мало того, небо видалося йому досить-таки красивим. Яскраво-блакитним небесним склепінням пропливали білі хмаринки, а на деревах радісно щебетали птахи. Він нагрівся на сонечку, і його... м-м-м, як би то сказати, огорнув... спокій, якого він не почував уже сто тисяч років! Ага, так і є. Почуття спокою. Але як таке могло бути? Він роками відшліфовував текст прокляття, що мало затулити небо Чорними Випарами Мороку, а тепер яскрава блакить анітрохи його не бентежила.

Знову накопилася хвиля болю. «О, це вже краще», — подумав він. Йому не хотілося ніякого спокою. Не годиться йому таке відчувати. Адже треба зважати на власну репутацію...

Зібравшись на силі, він ледь обернув голову вбік, відвівши погляд від неба. І побачив ліворуч приземкувату миршаву споруду з сірого каменю. Прекрасно. Хтось тут принаймні буде всяку бридоту. Напевно, оркійський задум. Як треба звести щось потворне, на Орків завжди можна покластися.

Над спорудою майоріла подоба прапора. На ньому по-чужинському були написані руни. Хоч як це дивно, він зумів їх прочитати. «Теско. Купуйте свіженьке тут». Купуйте? Звучить не по-оркійському. Орки любляють грабувати, а не купувати. А «Теско» — цю споруду назвали так на честь місцевого володаря? Лорд Теско, Безжальний Горлоріз? Щось тут не те.

Він повернув голову в інший бік. І побачив щось геть чудернацьке. На сонці виблискували ряди металевих коробок дивної форми. Пофарбовані в різні кольори, зі скляними вставками з боків. Кожна коробка стояла на чотирьох колесах, покритих густим шаром смоли, схожої на затвердлий слиз Велетенських Павукозвірюк Скорпулоса. Раптом одна з коробок здригнулася й ожила, захрипівши так моторошно й гуркотливо, ніби то дракон закашлявся, перш ніж дихнути вогнем.

Він спробував підкорити коробку своїй волі. Якщо це творіння зла, воно мало б виконати його наказ. «Звірюко зі Сталі та Слизу, Іменем Темного Лорда і Сили Дев'яťох Кіл Пекла наказую тобі...»

Але замість нормального голосу пролунав жалібний писк. Металева коробка зрушила з місця, мовби й не чула його. І тут він помітив усередині

не прості людські вояки. Скоріше за все, вони служать могутньому людському королю-чарівнику, може, навіть самому Білому Чаклуну — Газдрубану Чистому. Гмм-м, доведеться це врахувати.

Людисько на ім'я Філ сказало:

— «Швидку» викликав.

А друге мовило:

— Не хвилюйся, синку, ми поліціянти. Я — офіцер Сміт. Можна просто Джон. А це офіцер Зак Джонсон. «Швидка» скоро приїде. Усе буде добре. З тобою щось сталося, але ми не розуміємо, що саме, тому краще лежи і не рухайся.

Що ж, поліціант мав рацію — з ним справді щось сталося. А рухатися він не зміг би, навіть якби захотів, та й тіло його видавалося меншим, ніж мало би.

Той, кого звали Філом, запитав:

— Мобілку маєш, синку? Треба подзвонити твоїй мамі чи татові.

Мобілку? Мо'білку? Хирляк питає, чи я маю білку? Що за нісенітниця меле цей бовдур-дрібнолюдок? А імена які чудні! Джон? Джон із роду Смітів. Він що — сміттяр і ту дивну чорну коробку зі смітника виколупав? А Зак? Закопує мертвяків у землю? Закриває очі на всякі жажіття? Що воно, з біса, означає?

Хирляві люди!! Ож якби ж я мав при собі Руйнацькі Рукавиці!!

— То все ті комп'ютерні ігри. Діти божеволіють через них, — сказав офіцер Джонсон. — Ти знаєш свою адресу, Томмі? Можеш розповісти нам, що сталося?

— Та не Томмі я, а Темний! І живу в Залізній Вежі Розпачу, за Рівнинами Відчаю, у Темнокраї. Ніякою «англійською» я не говорю й мене не «збило авто»... Ем-м-м, а що таке «авто»?

Поліціянти здивовано презирнулися.

— З того, як він розмовляє, по-моєму, англієць, — сказав офіцер Сміт. — Та й ім'я англійське.

— Як на мене, радше, валлійське чи шотландське, — відповів його напарник.

— Як то він не знає, що таке авто? Хіба, може, воно його збило і в хлопчика посттравматичний стрес чи щось таке? І він, щоб витіснити спогад про аварію, придумав, що він герой якоїсь комп'ютерної гри. Хто його знає.

— Ага, бачу, тут соціальну службу треба викликати! І психолог дитячий теж не завадить, — мовив Джонсон.

Він приклав пальця до скроні й кілька разів крутнув туди-сюди, наче хотів просвердлити дірку в черепі. Офіцер Сміт кивнув, але очима вказав на «Томмі».

— Перед малим не треба, — шепнув він.

Колісниця Смерті